

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Lublin, dnia 9 maja 2018 r.

Poz. 2282

Sygn. akt II SA/Lu 170/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2017 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia NSA Witold Falczyński (sprawozdawca)
Sędziowie	NSA Maria Wieczorek-Zalewska WSA Bogusław Wiśniewski
Protokolant	Referent stażysta Paweł Kobylarz

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 7 września 2017 r.

sprawy ze skargi Z. S.

na uchwałę Rady Gminy Uścimów

z dnia 28 października 2011 r. nr XI/48/2011

w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Uścimów

I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części dotyczącej działek

o nr 199/4 i 199/6 oznaczonych symbolem 5P1 położonych w miejscowości Kolonia Orzechów;

II. zasądza od Rady Gminy Uścimów na rzecz Z. S. 300 (trzysta) zł

z tytułu zwrotu kosztów postępowania.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.

Uzasadnienie

Rada Gminy Uścimów w dniu 28 października 2011 r. podjęła uchwałę nr XI/48/11 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Uścimów. Akt ten został opublikowany w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubelskiego z dnia 31 stycznia 2012 r. pod poz. 654.

Pismem z dnia 27 października 2016 r. Z. S., powołując się na art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, wezwał Radę Gminy Uścimów do usunięcia naruszenia prawa spowodowanego ww. uchwałą, poprzez dokonanie zmiany przeznaczenia działek o numerach ewidencyjnych 199/4 i 199/6, położonych w miejscowości Orzechów Kolonia, gmina Uścimów, które na mocy tej uchwały znalazły się w obszarze przeznaczonym pod obiekty produkcyjne, składy i magazyny (symbol 5P1), w obrębie którego wyłączona została możliwość zabudowy jakimikolwiek obiektami budowlanymi związanymi z budownictwem zagrodowym.

W uzasadnieniu wezwania Z. S. podniósł, że na wskazanych działkach (stanowiących jego własność) znajduje się budynek mieszkalny i budynki gospodarcze. Zmiana przeznaczenia tego terenu dokonana uchwałą z dnia 28 października 2011 r. – w ocenie wnoszącego wezwanie – bezzasadnie ogranicza go w wykonywaniu uprawnień właścicielskich, a ponadto koliduje ze stanem faktycznym, tj. z istniejącą zabudową.

W dniu 8 grudnia 2016 r. Rada Gminy Uścimów podjęła uchwałę nr XX/115/2016, mocą której nie uwzględniła wniesionego przez Z. S. wezwania do usunięcia naruszenia prawa. W uzasadnieniu tej uchwały podniesiono, że z mocy ustaw regulujących problematykę planowania przestrzennego, organy gminy zostały upoważnione do ingerencji w prawo własności innych podmiotów w celu ustalenia przeznaczenia i zagospodarowania terenów położonych na obszarze gminy. Gmina dysponuje tzw. władztwem planistycznym, w granicach którego może samodzielnie kształtować i prowadzić politykę przestrzenną na swoim terenie, w tym stanowić o zasadach jego zagospodarowania. W ramach tych kompetencji mieści się nie tylko uchwalanie planu miejscowego, ale również dokonywanie w nim zmian, co jest wyrazem dopuszczalnej przez ustawodawcę ingerencji w korzystanie z nieruchomości. Nie można wobec tego twierdzić, iż plan miejscowy ogranicza wykonywanie prawa własności, skoro to właśnie między innymi plan miejscowy doprecyzowuje granice, w jakich to wykonywanie jest dopuszczalne.

Rada Gminy podkreśliła także, że zainteresowane podmioty mają możliwość udziału w procesie planistycznym, w szczególności na etapie składania wniosków do planu, wyłożenia projektu do publicznego wglądu, czy publicznej dyskusji nad rozwiązaniami przyjętymi w projekcie planu. Wnoszący wezwanie miał więc - jak każdy inny podmiot - możliwość składania uwag do projektu planu wyłożonego do publicznego wglądu. Na żadnym ze wskazanych powyżej etapów nie było jednak zainteresowania z jego strony. Tymczasem wszelkie informacje dotyczące procesu planistycznego były ogłaszane i publikowane na stronie internetowej gminy, w prasie lokalnej, a także na tablicach informacyjnych na terenie gminy. W ramach dokonanych obwieszczeń informowano m.in. o terminie wyłożenia projektu planu i składania uwag do tego projektu oraz o terminie dyskusji publicznej nad przyjętymi w nim rozwiązaniami.

Końcowo Rada Gminy zwróciła uwagę, że kwestionowana uchwała w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Uścimów została podjęta – stosownie do art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – po stwierdzeniu jej zgodności z ustaleniami obowiązującego studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Uścimów, zatwierdzonego uchwałą r III/21/02 Rady Gminy Uścimów z dnia 30 grudnia 2002 r., w świetle którego działki o nr ewid. 199/4 i 199/6 w miejscowości Kolonia Orzechów położone są w obszarach zainwestowania wg planu (zabudowa mieszkaniowa, usługi, przemysł).

Powyższa uchwała została prawidłowo doręczona Z. S. w dniu 16 grudnia 2016 r. (potwierdzenie odbioru – k. 18 akt adm. dotyczących ww. wezwania).

Z. S. – wobec nieuwzględnienia jego wezwania - złożył w dniu 11 stycznia 2017 r. za pośrednictwem Urzędu Gminy Uścimów skargę do Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego w Lublinie na powołaną na wstępie uchwałą nr XI/48/11 Rady Gminy Uścimów z dnia 28 października 2011 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Uścimów, W treści skargi skarżący wniósł o stwierdzenie nieważności powyższego aktu w części dotyczącej przeznaczenia działek o numerach ewidencyjnych 199/4 i 199/6 w miejscowości Kolonia Orzechów. Dodatkowo zwrócił się o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania. Zaskarżonej uchwale zarzucił naruszenie:

- 1) art. 1 ust. 2 pkt 1 i pkt 7 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, poprzez nieuwzględnienie przy uchwalaniu planu miejscowego wymagań ładu przestrzennego oraz prawa własności,
- 2) art. 3 pkt 1 ww. ustawy, poprzez naruszenie prawa zagospodarowania terenu, do którego skarżący ma tytuł prawny,
- 3) art. 2 ust.1 w zw. art. 4 ust. 1 i art. 6 ust. 1 i ust. 2 pkt. 1 i 2 ww. ustawy, poprzez przekroczenie przysługującego gminie władztwa planistycznego.

W uzasadnieniu skargi skarżący - powołując się na treść art. 32 ust. 3 Konstytucji RP - podniósł, że ingerencja w sferę prawa własności musi pozostawać w racjonalnej i odpowiedniej proporcji do określonych w tej normie konstytucyjnej celów, tj. bezpieczeństwa lub porządku publicznego, ochrony środowiska, zdrowia i wolności publicznej albo wolności i praw innych osób. W ocenie Z. S. zaplanowanie na jego posesji obiektów produkcyjnych, składów i magazynów nie jest zgodne ze stanem faktycznym i istniejącą zabudową, a tym samym narusza jego interes prawny. Zdaniem skarżącego Gmina Uścimów nadużyła przysługującego jej władztwa planistycznego. Ponadto sytuacja, w której gmina, ustalając nowe, zupełnie odmienne od dotychczasowego przeznaczenie danego terenu, całkowicie pomija interes właścicieli tych terenów, jest nie do pogodzenia z konstytucyjną ochroną własności.

Końcowo skarżący podkreślił, że okoliczność, iż nie miał możliwości obrony swoich interesów poprzez składanie uwag do projektu planu, nie oznacza, że nie zostały przekroczone ramy przysługującego gminie władztwa planistycznego.

W odpowiedzi na skargę Wójt Gminy Uścimów – reprezentujący Gminę Uścimów w niniejszym postępowaniu - wniósł o oddalenie skargi w całości. Organ podniósł, że skarga zawiera jedynie ogólny zarzut naruszenia wskazanych w niej przepisów, bez sprecyzowania, jakich czynności lub zaniechań dopuściła się Rada Gminy w procesie prowadzącym do ustalenia projektu planu oraz przy jego uchwalaniu. Kwestia dokonania przez Radę Gminy w nowym planie zmiany przeznaczenia nieruchomości sama w sobie nie stanowi zaś naruszenia prawa i przekroczenia uprawnień do kształtowania ładu urbanistycznego. Organ ponownie podkreślił, że skarżący, na etapie przygotowywania projektu planu, miał stworzone warunki do zapoznania się z proponowanym nowym statusem jego działek oraz zgłoszenia własnych propozycji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie zważył, co następuje:

Skarga zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy podkreślić, że stosownie do art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1369 ze zm.) – dalej jako „p.p.s.a.”, kontrola działalności administracji publicznej obejmuje orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej. Plan miejscowy, jak stanowi art. 14 ust. 8 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1073) - dalej jako „u.p.z.p.”, jest natomiast aktem prawa miejscowego.

Przedmiotem skargi wniesionej przez Z. S. jest uchwała nr XI/48/11 Rady Gminy Uścimów z dnia 28 października 2011 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Uścimów, w części dotyczącej działek o numerach ewidencyjnych 199/4 i 199/6, oznaczonych symbolem 5P1, położonych w miejscowości Kolonia Orzechów. Skarga ta została wniesiona w trybie art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 446 ze zm.) – dalej jako "u.s.g.", który stanowi, że każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem, podjętymi przez organ gminy w sprawie

z zakresu administracji publicznej, może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego. Wyjaśnić w tym miejscu wypada, że w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 maja 2017 r. powołany przepis uzależniał skuteczność takiej skargi od jej poprzedzenia wezwaniem organu gminy do usunięcia naruszenia prawa. Obowiązek ten został uchylony dopiero wraz z wejściem w życie w dniu 1 czerwca 2017 r. ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r. poz. 935). Z. S., działając jeszcze w poprzednim stanie prawnym, poprzedził skargę stosownym wezwaniem do usunięcia naruszenia prawa, które skierował do Rady Gminy Uścimów w dniu 27 października 2016 r. Gmina doręczyła natomiast skarżącemu odpowiedź na to wezwanie w dniu 16 grudnia 2016 r., a więc przed upływem 60 dni od dnia złożenia przedmiotowego wezwania. Od tej daty - stosownie do dyspozycji art. 53 § 2 w zw. z art. 52 § 4 p.p.s.a. (w brzmieniu sprzed 1 czerwca 2017 r.) - rozpoczął zatem bieg trzydziestodniowy termin do złożenia przez Z. S. skargi na kwestionowaną uchwałę Rady Gminy Uścimów z dnia 28 października 2011 r. Składając przedmiotową skargę w dniu 11 stycznia 2017 r. skarżący dochował tego terminu.

Przytoczony wyżej art. 101 ust. 1 u.s.g. dopuszczalność skargi na uchwałę organu gminy dodatkowo uzależnia (również w obecnym stanie prawnym) od wykazania przez skarżącego, że kwestionowana uchwała narusza jego interes prawny lub uprawnienie. Oznacza to, że osoba skarżąca uchwałę organu gminy musi wykazać istnienie związku pomiędzy zaskarżoną uchwałą, a jej indywidualną sytuacją prawną. Innymi słowy, zmuszona jest udowodnić, że zaskarżona uchwała, naruszając prawo, jednocześnie negatywnie wpływa na jej sferę prawnomaterialną, na przykład pozbawia ją pewnych uprawnień albo uniemożliwia ich realizację. Niespełnienie tej przesłanki winno natomiast skutkować odrzuceniem skargi – stosownie do art. 58 § 1 pkt 5a p.p.s.a.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości, że kwestionowana uchwała Rady Gminy Uścimów z dnia 28 października 2011 r. w zaskarżonej części dotyczącej działek o numerach ewidencyjnych 199/4 i 199/6 w miejscowości Kolonia Orzechów, oddziałuje na sytuację prawną skarżącego, skoro jest on właścicielem tych nieruchomości, zaś powyższy akt dokonał zmiany ich wcześniejszego przeznaczenia z terenu zabudowy zagrodowej na obszar o symbolu 5P1, przeznaczony – zgodnie z § 71 pkt 1 i 2 zaskarżonej uchwały – pod tereny obiektów produkcyjnych, składów i magazynów (przeznaczenie podstawowe) wraz z usługami towarzyszącymi (przeznaczenie uzupełniające). Należy przy tym zwrócić uwagę, że z załączonych przez skarżącego do skargi kopii aktów notarialnych umowy sprzedaży: Rep. A Nr 1496/94 z dnia 17 maja 1994 r. (dotyczącego działki nr 199/4) oraz Rep. A Nr 5743/2010 z dnia 20 października 2010 r. (dotyczącego działki nr 199/6), wynika, że skarżący nabył obie ww. działki jeszcze przed uchwaleniem zaskarżonego planu miejscowego. Skoro zaś na mocy zaskarżonej uchwały zmieniono przeznaczenie ww. działek poprzez wyeliminowanie możliwości realizacji na ich terenie zabudowy zagrodowej, uznać należy, że naruszono w ten sposób interes prawny skarżącego mający swe źródło w art. 21 i art. 64 Konstytucji RP oraz przepisach prawa cywilnego o ochronie własności (art. 140 oraz art. 222 i nast. k.c.). Stwierdzenie powyższej okoliczności otwiera drogę do merytorycznej kontroli legalności zaskarżonego aktu.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części.

Pojęcie „zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego”, użyte w powyższym unormowaniu, wiąże się z merytorycznymi wartościami i wymogami kształtowania polityki przestrzennej. Jak wyjaśnił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 16 listopada 2009 r., sygn. akt II OSK 1249/09 (LEX nr 587204), całościowa kontrola miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego powinna odbywać się w zakresie, w jakim jest to możliwe dla aktów prawa powszechnie obowiązującego (prawa miejscowego). W przywołanym wyroku NSA stwierdził, że odróżnić należy te wszystkie wymogi planu, które odnoszone są do ogółu adresatów planu, od tych, które wpływają na sytuację prawną konkretnej nieruchomości. Wymogi odnoszące się do ogółu adresatów (np. tryb sporządzenia planu) podlegają kontroli sądu administracyjnego w całości, a nie tylko w odniesieniu do nieruchomości skarżącego, ale już kontrola ewentualnego nadużycia uprawnień gminy do decydowania o sposobie przeznaczenia terenów (art. 4 ust. 1) doktrynalnie zwanych władztwem planistycznym, następuje do każdej z nieruchomości z osobna wymagając skargi jej właściciela. Innymi słowy, stwierdzenie, że na skutek podjęcia zaskarżonej uchwały doszło do naruszenia interesu prawnego strony skarżącej rodzi konieczność oceny

kwestionowanych przepisów pod kątem zgodności z obowiązującymi przepisami prawa. Obowiązek uwzględniania skargi na uchwałę organu gminy z zakresu administracji publicznej powstaje wówczas kiedy naruszenie interesu prawnego związane jest z jednoczesnym naruszeniem obiektywnego porządku prawnego.

Nie ulega wątpliwości, że prawo własności korzysta z najdalej idących gwarancji ochrony wynikających z ustaw oraz z Konstytucji. Jak wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie, nie jest to jednak prawo nieograniczone i absolutne. Regulacjom przewidującym ochronę prawa własności towarzyszą jednocześnie normy dopuszczające ingerencję w to prawo. Wskazać tu należy przede wszystkim powołany już wyżej przepis art. 64 Konstytucji RP, z którego wynika, że własność (tak jak i inne prawa majątkowe) podlega ochronie prawnej, lecz może być ograniczona, z tym, że tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty prawa własności. Wśród przepisów ustawowych przewidujących ochronę prawa własności wypada zwrócić uwagę na art. 140 k.c., z którego wynika, że uprawnienia właścicielskie mogą być wykonywane w granicach określonych przez ustawę i zasady współżycia społecznego - a zatem nie w sposób absolutny.

Jakkolwiek ochrona własności nie ma charakteru absolutnego, to jednak wszelkie ograniczenia tego prawa muszą zawsze wynikać z postulatu ochrony wartości generalnych i interesu ogólnego, na co wielokrotnie zwracał uwagę w swych orzeczeniach Trybunał Konstytucyjny (tak np. wyrok TK z dnia 11 maja 1999, sygn. akt K 13/98, publ. OTK ZU 1999/4/74). Zgodnie z art. 31 ust. 3 Konstytucji ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla bezpieczeństwa lub porządku publicznego bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw. Ingerencja w sferę prawa do nieruchomości (własności, użytkowania wieczystego) musi zatem pozostawać w racjonalnej, odpowiedniej proporcji do wskazanych celów (por. wyrok NSA z dnia 4 stycznia 2010 r., sygn. akt II OSK 1708/09, LEX nr 597356).

Jedną z ustaw mających istotny wpływ na ograniczenie własności nieruchomości jest właśnie regulująca procedurę planistyczną ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, która przyznaje organom gminy prawo do sporządzania i uchwalenia dla terenów gminy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. To właśnie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego dochodzi w sposób wiążący do ustalenia bądź zmiany przeznaczenia terenu, określenia inwestycji celu publicznego oraz sposobu i warunków zagospodarowania terenu (art. 4 ust. 1 u.p.z.p.). Plan miejscowy kształtuje zatem sposób wykonywania prawa własności, a przez to dokonana nim ingerencja w prawo własności musi uwzględniać wartości naczelną, jak równość wobec prawa (art. 32 ust. 1 Konstytucji), czy też powołaną wyżej zasadę proporcjonalności (por. wyrok NSA z dnia 11 września 2008 r., sygn. akt II OSK 215/08, LEX nr 510042). Dlatego samodzielność gminy w zakresie przyznanego jej w art. 3 u.p.z.p. władztwa planistycznego nie jest nieograniczona i gmina uprawnienia tego nie może nadużywać.

W doktrynalnym ujęciu wymóg proporcjonalności zwany jest także zakazem nadmiernej ingerencji i oznacza konieczność zachowania proporcji pomiędzy ograniczeniem danego konstytucyjnego prawa lub wolności (czyli nałożonymi na jednostkę obciążeniami), a zamierzonym celem (pozytywnym efektem) danej regulacji prawnej. Wymóg proporcjonalności oznacza konieczność wyważania dwóch dóbr (wartości), których pełna realizacja jest niemożliwa (por. J. Zakolska, *Zasada proporcjonalności w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego*, Kancelaria Sejmu, Warszawa 2008, s. 27-28).

Podstawowa zasada równości wobec prawa wymaga natomiast wyważenia wszystkich interesów jakie występują w danej sprawie. Istota działania zasady wyważania przeciwstawnych interesów opiera się na prawidłowej realizacji dwóch elementów tej zasady: wyważania wartości interesów i rezultacie wyważania. Jeżeli nie doszło do wyważania interesów lub bezpodstawnie przyjęto regułę dominacji któregośkolwiek z interesów - zasada ta zostaje naruszona. Dokonując zatem ingerencji w sferę prywatnych interesów właścicieli, rada gminy powinna bezwzględnie kierować się zasadą proporcjonalności, rozumianą jako zakaz nadmiernej w stosunku do chronionych wartości ingerencji w sferę praw i wolności jednostek. Oznacza to konieczność dbania o właściwe ustalenie proporcji pomiędzy ochroną interesu publicznego z jednej strony a ograniczeniem prywatnych interesów właścicieli z drugiej (por. wyrok WSA w Białymstoku z dnia 28 lutego 2008 r., sygn. akt II SA/Bk 42/08, LEX nr 483139). Ingerencja w sferę prawa własności musi bowiem pozostawać w racjonalnej i odpowiedniej proporcji do celów, dla osiągnięcia których plan wprowadza określone ograniczenia. Gdyby okazało się, że skala ingerencji w prawo własności

nie znajdowała żadnego uzasadnienia w interesie publicznym bądź byłaby w stosunku do niego nierzeczywista lub nieproporcjonalna, można wówczas mówić o nadużyciu władztwa planistycznego.

W ocenie Sądu zaskarżona uchwała Rady Gminy Uścimów w części określającej przeznaczenie stanowiących własność skarżącego działek o nr ewidencyjnych 199/4 i 199/6 w miejscowości Kolonia Orzechów, narusza powołane wyżej konstytucyjne zasady równości i proporcjonalności, w konsekwencji wykraczając poza granice władztwa planistycznego gminy. Stwierdzić bowiem należy, że ani z przekazanych Sądowi materiałów planistycznych, ani z uzasadnienia zaskarżonej uchwały, ani z odpowiedzi na wezwanie do usunięcia do naruszenia prawa, ani też wreszcie z odpowiedzi na skargę, nie wynika, jakie okoliczności przemawiały za tym, by przedmiotowy teren - dotychczas przeznaczony pod zabudowę zagrodową i w taki właśnie sposób zagospodarowany - wyłączyć spod takiego przeznaczenia, całkowicie eliminując w jego obrębie możliwość realizacji zabudowy zagrodowej (czy też budynków mieszkaniowych) i w całości przeznaczając go pod (wyłącznie) obiekty produkcyjne, składy i magazyny wraz z usługami towarzyszącymi. Nie sposób zatem stwierdzić, że wprowadzając na mocy zaskarżonej uchwały takie przeznaczenie przedmiotowych działek, należycie wyważono interes ich właściciela z interesem publicznym. Co więcej - nie jest nawet jasne, w jaki sposób dokonana zmiana przeznaczenia przedmiotowego terenu miałyby służyć interesowi publicznemu. Te wszystkie okoliczności prowadzą do wniosku, że dokonana ingerencja w prawo własności skarżącego poprzez zmianę przeznaczenia ww. nieruchomości, miała charakter dowolny i będąc pozbawioną merytorycznego uzasadnienia stanowiła ingerencję nieuprawnioną.

Podkreślić należy, że zmiany przeznaczenia działek skarżącego w kształcie dokonany zaskarżoną uchwałą, tj. w sposób całkowicie eliminujący na tym terenie możliwość realizacji budynków mieszkalnych, nie mogła uzasadniać konieczność dostosowania postanowień planu miejscowego do obowiązującego studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Uścimów, zatwierdzonego uchwałą nr III/21/02 Rady Gminy Uścimów z dnia 30 grudnia 2002 r. Należy bowiem zauważyć - co stwierdzono już w uzasadnieniu uchwały nr XX/115/2016 z dnia 8 grudnia 2016 r., stanowiącej odpowiedź na złożone przez skarżącego wezwanie do usunięcia naruszenia prawa - że studium na przedmiotowym terenie poza usługami i przemysłem przewiduje również zabudowę mieszkaniową. Zapewnienie w planie miejscowym również takiej możliwości zagospodarowania terenu w obrębie działek skarżącego nie pozostawałoby zatem w sprzeczności ze studium.

Bez znaczenia dla oceny legalności zaskarżonych postanowień planu miejscowego pozostaje okoliczność, iż skarżący - w toku procedury planistycznej poprzedzającej podjęcie zaskarżonej uchwały - nie korzystał z uprawnienia do złożenia uwag odnośnie przyjętego w projekcie planu miejscowego przeznaczenia nieruchomości stanowiących jego własność. Kwestia ta pozostaje też bez znaczenia dla oceny dopuszczalności skargi, bowiem decydujące znaczenie w tym względzie ma okoliczność, że przedmiotowa uchwała - ingerując w prawo własności skarżącego - naruszyła jego interes prawny (wobec złożenia skargi przed dniem 1 czerwca 2017 r. o dopuszczalności skargi dodatkowo decydowała wyłącznie kwestia poprzedzenia jej wezwaniem do usunięcia naruszenia prawa i zachowania terminu określonego w art. 53 § 2 w zw. z art. 52 § 4 p.p.s.a. - w ich ówczesnym brzmieniu, co w niniejszej sprawie zostało spełnione). Skarżący skargę na przedmiotową uchwałę mógł zaś wnieść w każdym czasie (po spełnieniu powyższych wymagań), niezależnie od kwestii jego udziału w procedurze uchwalania planu, który to udział stanowił wyłącznie jego uprawnienie, a nie obowiązek.

Z tych wszystkich względów Sąd, na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a., orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania, zawarte w pkt II sentencji wyroku, znajduje natomiast uzasadnienie w art. 200 i art. 205 § 1 p.p.s.a.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.